

пища за една литературна лъжа, каквато е прѣдмѣтната легенда. Да бѣхъ се догадалъ щяхъ да исфѣрла този епизодъ, макаръ и крайно комиченъ.

Въпросъ: Но същесвуваше ли тогава такава длъжностъ ревизоръ: на сѣдилищата?

Отговоръ: Да. Истинския ревизоръ дойде въ Б—ца скоро врѣме подиръ Жоржа.

Въпросъ: Кой бѣше той?

Отговоръ: Марко Балабановъ.

Въпросъ: Има ли нѣкаква прилика между сценитѣ съ ревизоритѣ у тебе и у Гоголя?

Отговоръ: Никаква!

Въпросъ: А между Хлестакова и твоя жалбописецъ?

Отговоръ: Никаква!

Въпросъ: Но кое е онова нѣщо, което прави сродни двѣтѣ съчинения, вопрѣки голѣмата разлика на достойствата имъ?

Отговоръ: Хуморътъ!

* * *

Дойде дума за подражание въ литературата; за влияние упражнявано отъ единъ писателъ възъ други. Като отричамъ рѣшително всѣко влияние на Гоголя върху написването на *Митрофана*, азъ това правя не безъ скръбъ, защото трудътъ ми щеше да бѣде несъмнѣнно по-добъръ. Гоголь е много типиченъ, своеобразенъ гений, вълшебенъ художникъ, да може да бѣде подражаванъ. Той и въ Русия нѣма ученици. Критиката го прави баща на съврѣмenna литературна школа зарадъ неговий реализъмъ; но той стои усамотенъ, по своя гениаленъ хуморъ, и особенноститѣ на творчеството си, и нѣма школа на него. Защо да крижъ? Влиялъ съмъ се. Пушкинъ и Лермонвовъ сж ми откривали тайната на стихотворството, давали ми сж уроци по музиката на рѣчъта, по красотата на формата, по изразителната крат-